

Arrest

nr. 93 194 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. THYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 4 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 februari 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 65 514 van 11 augustus 2011 vernietigde de Raad de door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 1 februari 2011 genomen beslissingen.

1.4. Op 25 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, die haar op 22 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door :

*[M. M. R.] [...]
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat al haar familieleden zich in België zouden bevinden en dat ze een effectief gezin vormt met haar moeder, Belgische broer, zus en schoonzus. Ze legt twee administratieve attesten, een getuigschrift van woonst en een ver[k]laring voor waaruit dit moet blijken (voor wat betreft haar moeder broer en schoonzus). Een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst zou een schending impliceren van art.8 EVRM. Haar broer [M. A.] verblijft sinds 1999 in België. Haar moeder [M. A.] heeft hem vervoegd in 2003. Betrokkene heeft haar visum aangevraagd in 2007. Ze heeft dus acht jaar gescheiden geleefd van de Belgische broer waarop ze zich beroept, en vier jaar van haar moeder. Bovendien heeft betrokkene nooit legaal verblijf in België gehad, en is de gezinsband waar ze zich nu op beroept tot stand gekomen tijdens illegaal verblijf. Betrokkene heeft vanaf het begin van haar familiebezoek in België er dan ook rekening mee moeten houden dat ze zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Ze kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM en evenmin is het feit dat ze bij haar moeder en haar Belgische broer verblijft een grond voor regularisatie.

Verzoekster zou in haar land van herkomst geen financiële belangen meer hebben, noch iemand kennen die voor haar kan instaan. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Ook lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene in haar land van herkomst niemand meer heeft die haar kan steunen daar zij ruim 44 jaar in Marokko

heeft verbleven. Het feit dat een deel van haar familie in België en in andere Europese landen verblijft (zoals Nederland en Italië), doet hier niets aan af. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen financiële middelen heeft om terug te keren en niemand heeft om op terug te vallen, niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Wat betreft het invoeren van artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - ze is werkbereid, heeft sociale banden, is actief in een vereniging, ze heeft Nederlands geleerd, legt getuigenverklaringen en attesten voor- dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Betrokkene zou sinds 2004 in België verblijven. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat ze op 29.06.2007 een visumaanvraag heeft ingediend in Casablanca. Bovendien heeft betrokkene tot onderhavig verzoek geen verblijfsaanvraag ingediend. Ze heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf, zodat de integratie waar ze zich op beroept aan haarzelf toe te schrijven is.

Ten slotte wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid of de Belgische maatschappij, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 22 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

"• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft volgende toelichting:

"Doordat:

De Minister van Migratie- en Asielbeleid bij de bestreden beslissing volledig te buiten gaat aan de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en hiermee de voornoemde wetsbepalingen schendt. Bovendien houdt de bestreden beslissing een volledige miskennis in van de doelstellingen van de instructie van de federale regering van 19/07/09.

Verzoekster beroept zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op criteria 2.8.A, 2.3., het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie en haar duurzame lokale verankering.

Wat betreft de criteria van de instructie stelt de bestreden beslissing dat deze niet meer van toepassing zijn gelet op de vernietiging door de Raad van State.

Wat betreft de prangende humanitaire situatie en de familiale omstandigheden stelt de bestreden beslissing dat een gedwongen terugkeer geen schending betekent van artikel 8 EVRM. Men stelt dat de gezinsband waarop verzoekster zich beroept tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf. Volgens de bestreden beslissing kan ze zich in dit opzicht niet beroepen op artikel 8 EVRM.

Verzoekster is niet akkoord met deze motivering. De bescherming van artikel 8 EVRM dient in dit opzicht ook te gelden, ook al is de gezinsband ontstaan tijdens illegaal verblijf.

Verwerende partij kan niet beweren dat artikel 8 EVRM enkel ingeroepen zou kunnen worden voor de bescherming van het privé- en of gezinsleven dat tijdens legaal verblijf is ontstaan.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet ontkent dat er een gezinsleven bestaat tussen verzoekster en haar familieleden, noch wordt ontkend dat deze gezinsband reeds gedurende een aantal jaren bestaat.

Verwerende partij kan niet eenvoudigweg stellen dat de bescherming van artikel 8 EVRM in huidig geval niet geldt omdat verzoekster hier gedurende jaren illegaal verblijft.

Verwerende partij motiveert trouwens onvoldoende de mogelijkheden op een terugkeer naar het land van herkomst: verzoekster heeft in haar verzoekschrift melding gemaakt dat zij geen enkele binding meer heeft met haar land van herkomst en dat al haar belangen zich in België situeren;

Verwerende partij stelt enkel dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster daar niemand heeft, zonder echter de voorgebrachte argumenten van verzoekster nader te bestuderen en te motiveren waarom deze niet kunnen opwegen tegen een terugkeer.

Ook dit aspect wordt dus onzorgvuldig gemotiveerd: verzoekster heeft intussen toch wel duidelijk gemaakt dat haar nabije familieleden (moeder en Belgische broers) in België verblijven;

Het is dan ook duidelijk dat de enige relaties in het herkomstland enkel vriendschapsrelaties kunnen zijn, dan wel familiebanden van verre aard;

Desondanks dat verwerende partij hiervan op de hoogte is vaardigt men het bevel uit om het grondgebied te verlaten, zonder hierbij enige relevante motivering te geven omtrent de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker conform artikel 8 EVRM.

Verweerder is onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming, heeft met verschillende bewijsstukken geen rekening gehouden en heeft haar beslissing niet voldoende gemotiveerd.

Deze gegevens zijn nochtans van manifest belang om te oordelen of het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte en in feite verantwoord is en of dit al dan niet een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM;

De bestreden beslissing bevat op geen enkele manier een motivering waarom de prangende humanitaire situatie waarin verzoekster zich bevindt niet zou opwegen tegen een gedwongen terugkeer of de bescherming van de openbare orde.

Terwijl:

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen enkele verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak (de niet-ontkende banden van verwantschap) en de prangende humanitaire situatie waarin verzoekster zich bevindt.

De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord; De bestreden beslissing betekent immers een inbreuk op artikel 8 EVRM nu verzoekster op gedwongen wijze zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst en hierdoor van haar Belgische familieleden (ouders, broers, schoonzus) gescheiden wordt.

De beslissing van de Minister staat niet in proportie met de hierdoor aan verzoekster berokkende nadelen;

Zij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl uit het dossier van verzoekster duidelijk blijkt dat er bijzondere nauwe banden met België zijn, waardoor bij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 EVRM;

Verzoekster zal hierdoor ernstige schade lijden en zal bij een gedwongen terugkeer aan haar lot worden overgelaten in Marokko.

Er is geen enkele opvang in het land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt; De beslissing staat, niet in proportie met het hierdoor aan verzoekster berokkende onherstelbaar nadeel;

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu dient te worden vastgesteld dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste én volledige feitelijke gegevens. Er kan zelfs geen enkele motivering worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De Minister had in zijn beoordeling tevens moeten nagaan of het bevel om het grondgebied te verlaten in casu in feite en in rechte gerechtvaardigd is, hierbij rekening houdende met het feit dat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM, het gegeven dat verzoekster geen enkele opvang heeft in het land van herkomst en volledig aan haar lot zal worden overgelaten.

De Minister is onredelijk tot zijn besluit gekomen en motiveert op geen enkele wijze waarom de bestreden beslissing gerechtvaardigd is en voorrang dient te krijgen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Nochtans heeft verzoeker conform artikel 8 EVRM recht op de bescherming van zijn privé-en gezinsleven.

Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: Conform artikel 8 EVRM, lid 2:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat aan deze voorwaarden werd tegemoetgekomen en dient op te wegen tegen de individuele bescherming van het recht op het privé- en gezinsleven.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en onzorgvuldig werd genomen met miskennis van bewijsstukken die werden voorgelegd.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd en dient om deze redenen te worden vernietigd.”

4.2. Verweerder repliceert dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven en dat zowel de feitelijke als juridische grondslagen van de bestreden beslissingen worden uiteengezet. Hij werpt op dat verzoekster ook niet duidelijk maakt met welke door haar aangebrachte elementen geen rekening zou zijn gehouden, zodat ook geen schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht kan worden vastgesteld. Tevens stelt hij dat de gezinsband tussen meerderjarige kinderen en ouders niet wordt vermoed en verzoekster deze band niet afdoende aantoot zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt. Ten overvloede zet verweerder uiteen dat indien er toch een gezinsband zou zijn verzoekster in ieder geval niet aantoot dat er elementen zijn die haar verhinderen om elders een normaal en effectief gezinsleven uit te bouwen of verder te zetten.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat verweerder terecht opwerpt dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De stelling van verzoekster dat geen relevante motivering in de eerste bestreden beslissing is opgenomen inzake de door haar aangevoerde nood aan de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM mist bovendien feitelijk grondslag. Verweerder heeft namelijk duidelijk uiteengezet waarom hij meent dat het niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan verzoekster niet strijdig is met deze verdragsbepaling. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoekster verder inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de eerste bestreden beslissing voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst stelt verzoekster dat de eerste bestreden beslissing een volledige miskennis inhoudt van de doelstellingen van “*de instructie van de federale regering van 19/07/09*” en wijst zij erop dat zij zich heeft beroepen op de criteria 2.8. A en 2.3. die zijn vermeld in deze instructie.

De Raad merkt op dat het niet ter discussie staat dat voormelde instructie bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State werd vernietigd. Verweerder kon derhalve aangeven geen toepassing te kunnen maken van een instructie waarvan het onwettig karakter werd vastgesteld en kon er zich toe beperken om verzoeksters aanvraag te behandelen overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster zet voorts uiteen dat zij niet akkoord kan gaan met het standpunt van verweerder dat het niet inwilligen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing heeft geduid dat verzoekster weliswaar verwijst naar het feit dat zij bij haar broer en schoonzus verblijft en dat ook haar moeder op hetzelfde adres woont doch dat tevens blijkt dat zij pas in het jaar 2007 pogingen ondernam om naar België te komen, terwijl haar broer op dat ogenblik reeds acht jaar in België verbleef en haar moeder er reeds vier jaar woonde. Deze uiteenzetting laat toe te begrijpen dat verweerder van oordeel is dat niet blijkt dat de door verzoekster aangebrachte banden met haar familieleden in België onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Deze stelling is in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet kennelijk onredelijk (cf. EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Er kan immers slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun familieleden gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster toont door te betogen dat zij geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst, door toe te lichten dat zij enkel nog vrienden en verre verwanten in Marokko heeft en door voor te houden dat al haar belangen zich in België situeren deze afhankelijkheid evenwel niet aan. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat verzoekster bij haar visumaanvraag aangaf werknemer te zijn in Marokko en dat zij jaren onafhankelijk van haar verwanten die in België verblijven in Marokko kon leven. Gelet op haar leeftijd en gezien het feit dat verzoekster aangaf in het verleden tewerkgesteld te zijn en zelf erkent in Marokko nog vrienden en verwanten te hebben blijkt ook niet dat zij er aan haar lot overgelaten zal zijn. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen haar en haar in België verblijvende familieleden dusdanig is dat deze onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder heeft daarnaast gemotiveerd dat verzoekster, toen zij een familiebezoek bracht aan haar verwanten in België, wist dat zij zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst en dat zij zich slechts beroept op een tijdens een illegaal verblijf ontstane situatie. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat verweerder de relatie die verzoekster heeft met haar familieleden in België beschouwt als een vorm van gezinsleven die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, doch slechts dat hij van oordeel is dat zelfs indien dit het geval zou zijn het niet toekennen van een verblijfsmachtiging hoe dan ook niet toelaat te besluiten tot schending van deze verdragsbepaling. Ook deze stellingname is niet kennelijk onredelijk. Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van familieleden te respecteren en verzoekster wist of behoorde te weten dat zij na het verstrijken van haar visum kort verblijf, dat zij verkreeg via de Nederlandse autoriteiten, het Belgische grondgebied diende te verlaten en dat zij geen recht op een verder verblijf kon laten gelden. Het feit dat verzoekster enige jaren op hetzelfde adres verbleef als bepaalde van haar verwanten verhindert haar ook niet om een gezins- of familieleven in haar land van herkomst of elders te ontwikkelen of verder te zetten, zodat niet blijkt dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende verplichting, zou rusten om verzoekster tot een verblijf te machtigen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80 9473/81 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Tevens moet worden geduid dat nergens in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM enkel kan worden ingeroepen met betrekking tot een privé- of gezinsleven dat tijdens legaal verblijf is ontstaan en dat verweerder geenszins eenvoudigweg heeft aangegeven dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM in voorliggende zaak niet geldt louter omdat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft, zodat verzoeksters grief deels feitelijke grondslag mist. Ten overvloede moet bovendien worden toegelicht dat verweerder wel degelijk rekening kan houden met het feit dat een vreemdeling voorheen niet tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd bij de beoordeling van de vraag of er een risico bestaat op een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi v. Noorwegen).

Verzoekster toont voorts niet aan dat verweerder de draagwijdte van de bescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM verkeerd heeft ingeschat en dat hij verkeerdelijk besloot dat zij niet heeft aangetoond dat zij, wanneer haar geen verblijfsmachtiging wordt toegestaan, in een situatie dreigt terecht te komen die een schending inhoudt van deze verdragsbepaling.

Verweerder heeft ook verwezen naar de mogelijkheid die verzoekster heeft om een beroep te doen op de ondersteuning van de Internationale Organisatie voor Migratie en het feit dat zij voorheen zonder probleem in Marokko kon verblijven en oordeelde dat haar bewering dat zij heden geen financiële belangen heeft in Marokko dus geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Verweerder heeft de door verzoeker als "*prangende humanitaire situatie*" omschreven toestand bijgevolg in aanmerking genomen en toegelicht waarom hij deze niet als een reden ziet om haar machtigingsaanvraag

in te willigen. Verzoekster stelt niet akkoord te gaan met de appreciatie van haar situatie en geeft aan te menen dat zij aan haar lot zal worden overgelaten maar weerlegt verweerders vaststellingen niet.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Haar uiteenzetting laat evenmin toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat verweerder met verschillende bewijsstukken geen rekening heeft gehouden en dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden voorbereid, doch toont niet in concreto aan dat verweerder heeft nagelaten enig dienstig gegeven bij het nemen van deze beslissingen te betrekken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK